

Vörös István

HERMÉSZ-SZONETTEK

2017-07-02 | RETRO, VERS

kép | Tormod Ulsberg, flickr.com

1

Fuldoklás, te félbemaradt vers!
A lét maga akadozik.
Minden szaggatottban magadra ismersz,
és minden perc veled szakít,

így sosem éled meg a teljeset,
mert az: a teljes föld körül lebeg.
A tört is téged él meg, nem te őt.
Képzeld valami szédítőt,

de ne szédülj bele,
csak olvasd ki, fuldokolva a nem
láthatót, s érts egyet vele.

A lázadásnak ez a végzete,
az igazára rámondják: Igen.
És nem marad belőle semmi sem.

2

Ha nem marad semmi, az valami.
Mikor a papíron végigmászik a hernyó,
életre válnak a lap rostjai.
Az igazságra nem nyílhat meg ajtó,

a hazugságra nem csukódhat ablak.
A sötétségben mozdul valaki,
a féligazság nem pattan a falnak.
De nem fehérek a nap szárnyai.

A hold szakálla sem ezüstfehér.
Meghalt a képzelt lények zöme mára.
Ha más bolygóra száll a denevér,

az űrszemétbe ütközik szegény.
Kék lókoponya nőtt a körtefára.
A képzelt halál valódit kívánna.

Bernard Spragg, flickr.com

3

A képzelt a valóban tükröződik,
a fennvalóban, lennvalóban, és
a kettő összege nem is kevés,
az ég lába nem érhet le a földig.

A valóság a képbe mentve él,
csak képzeljük, hogy tudjuk a valóról,
hogyan győzni fog, vagy éppen hogy meghódol,
s a képzeletben hullik szerteszét.

Ha szerteszéled minden érzetünk,
a részeinek mögé nézhetünk,
de nem nézhetjük meg magát a

szétszóratást az elképzelt világba.
Az ég lába nem érhet le a földig,
de a fejét az űrhajók kitöltik.

4

A lény lába nem érhet le a földig,
a lépteinek nincsen ritmusa,
de a fejét az űrhajók kitöltik,
bár nem repült még álmában soha.

Ha ébren van, benyargalja a földet,
a lába csak a víztükrökig ér.
A kékre lép, és gyűlöli a zöldet,
vitába kezd a sima tengerért.

És nincs szava, pedig nem állat ő,
és isten se, bár állni látszik az idő,
felbukkan néha az álmok helyéből,

előtűnik, ha ördög se marad.
Lehetőségekkel teli a pillanat.
Valami vad az ég felől előtör.

5

Nincs illata a művirágnak,
de van szaga, szaga, szaga.
Az emberek a műre vágynak,
és mű a világ önmaga.

Az illata a művilágnak
nem volt még jobb soha, soha,
az emberek csak élni vágynak,
s a kocsmán át mennek haza.

Nincs másnapja a művirágnak,
nem változik sorsa soha.
Az emberek csak erre vágynak,

a napsütésre éjszaka.

Nincs vége még a művilágnak:
a fán apró lámpák sora.

6
Lámpa ég egész éjszaka,
nem ismerjük a mélysötétet.
A megfontoltság korszaka
a képzeletbe belefékez.

Nincs rém, se ok a félelemre,
de félni mégis kell nekünk,
hát félni kezd az életünk,
s a túlvilágba néz merengve.

Élet nélkül telik az év,
csak percekről hiszed: Ez élet!
Nem koldulhatnak a szegények.

Az óráké poros vidék,
egy nagy esőre nincs esélyed.
A másodperc csodája szép.

7
A másodperc csodája szép,
a perc már hosszú, kínos is, de
nem ütközik a képzeletbe:
annak egy óra sem elég.

A délutánod robog el,
a nap az semmi, mit neked, ha
hetek óta az ámulatra
készülsz. A hét nem érdemel,

amíg az órák fogva tartanak,
amíg egy óra vagy magad,
amit megélni nem szeretnél.

Nem múlik el a pillanat,
egy éven át is itt marad,
mint imakönyv a kezdeteknél.